SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 118. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 22, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 22-го ЧЕРВНЯ 1991 Ч. 118. РІК XCVIII.

Відбулася конференція ОУН(з)

Ню Йорк. — В днях 7-го і 8-го червня відбулася VIII Делегатська конференція Організації Українських Націоналістів — закордоном в Ноттінгемі, Англія, під гаслом „Зберігаймо пам'ять генерала Тараса Чупринки-Романа Шухевича".

На конференції були заступлені 45 делегатських голосів з Австралії, Великої Британії, Канади, Німеччини, ЗСА і Франції.

В публічній частині конференції зачитано такі доповіді: „Українське відродження серед протиріч" — мгр Дарія Ребет, „З політичного і людського профілю генерала Тараса Чупринки" — Ірена Козак, „Становище і наші завдання" — д-р Анатоль Камінський, „З проблем в Україні на сьогоднішній день" — В. Піховшек, гість з України.

На конференції вибрано Політичну Раду ОУН(з) в складі: А. Камінський — голова, С. Василько, М. Галів, А. Глуханич, Е. Кінаш, І. Козак, Л. Марцюк, К. Митрович, Д. Ребет, Н. Самокіш, Л. Татух і В. Томків.

Влаштували Конвенцію Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля

Іст Гановер, Н.Дж. (Д-р В. Гординський). — В суботу і неділю, 1-го і 2-го червня, тут в Рамада Готелі відбулася 1-ша Конвенція Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля.

Програму відкрив д-р Зенон Матківський. Проф. Тарас Гунчак, один із основоположників фонду, д-р Ярослав Щудрак, представник Канадського Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля, і Сергій Кулик, секретар Української Місії до Об'єднаних Націй, вітали присутніх делегатів і гостей. Провідним доповідачем була Ольга Корбут, колишній Олімпійський першун у гімнастиці з Білорусі. О. Корбут дуже турбується справою наслідків Чорнобиля у своїй країні і є зацікавлена організувати спільні полети гуманітарної допомоги з ФДДЧ.

В суботу пополудні відбулися перевибори дирекції і адміністрації фонду з такими **висл**ідами: основоположники фонду: депутат Володимир Яворівський, проф. **Тарас** Гунчак; Рада Директорів: д-р Адріян Баранецький, д-р Богдан Чарторийський, д-р Олександер Черник, Лідя Черник, проф. Любомир Гайда, Любомир Гевко, Маріян Коць, о. Іван Куліш, Олександер Кузьма, Ігор Масник, Христя Мельник, д-р Марія Мотиль, д-р Ігор Савчук, Ігор Вислоцький; Адміністрація: президент — д-р З. Матківський, адміністративний заступник — д-р Володимир Гординський, адміністративний директор — Надія Матківська; заступники президента: д-р Роман Воронка, Валерія Бурачинська, Марта Андріюк; адміністративний секретар — Оленка Юрчук; зовнішні зв'язки — Марія Величковська; скарбник — Таня Віна; ревізор: Евген Мандзій; Контрольна комісія: Володимир Баранецький, Богдан Бурачинський, Любомир Гевко, Ірена Голинська, Слава Олесницька.

Учасники конвенції мали змогу слухати доповіді про звільнення від податку і вимоги Бюра податків, адвоката Мартина Монако. Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля має офіційне звільнення від податків від 1-го березня 1991 року, яке охоплює всі пожертви на ФДДЧ від січня 1990 року.

Надпрограмово промовив гість з України, депутат Орест Влох.

Вечером, після спільної вечері, виступив естрадний ансамбль „Львівське ретро".

Наради конвенції продовжувалися в неділю з доповідями д-р Наталії Преображенської зі „Зеленого Світу"; д-ра Ореста Ткачика, адміністратора Медичного Наукового Центру Дітей Чорнобиля у Львові і Майкла Музліп про збирання фондів для фундацій.

Відтак відбулася вичерпна дискусія за круглим столом на тему майбутнього напряму ФДДЧ, в якій взяли участь: Л. Гевко, О. Влох д-р Н. Преображенська, д-р Я. Щудрак, д-р З. Матківський, д-р О. Черник, Волтер МекҐреґор, Н. Матківська і д-р В. Гординський.

ВИСТАВКА Я. ВИЖНИЦЬКОГО

Гантер, Н. Й. — Тут у неділю, 30-го червня, о год. 2-ій по полудні відбудеться відкриття виставки нових образів Ярослава Вижницького. Імпреза матиме місце у власній ґалерії мистця напроти мотелю „Ксеня". Виставка буде відкрита цілий літній сезон.

РОДИНИ ЗАМОРДОВАНИХ В КАТИНІ ДОМАГАЮТЬСЯ ВІДШКОДУВАННЯ

Сан Франсіско. — Родини пошкодованих поляків, тепер американських громадян, які живуть в Каліфорнії, внесли через своїх адвокатів скаргу до американського окружного суду на Совєтський Союз за вбивство 15,000 польських старшин, високих державних урядників, професорів, священиків та численних громадських діячів у Катинському лісі біля Смоленська.

Позовники в першу чергу обвинувачують уряд Совєтського Союзу і його органи державної безпеки НКВД за масові вбивства військових і цивільних осіб в Катині, а також газети „Правду" і „Ізвєстія", які в тому часі дезинформували публічну опінію і заявляли, що злочин в Катині доконали ґестапо і гітлерівські війська, які окупували цю територію в 1941 році.

Як відомо, розкопки в Катині були зроблені на вимогу головного військового німецького командування і при участі міжнародної комісії, яка не залишала навіть сумніву, що морд був доконаний принаймні кілька місяців раніше. Отже його виконали війська НКВД на наказ самого диктатора Йосифа Сталіна, правдоподібно в 1940 році.

Леґальну судову акцію започаткували чотири вдови і діти помордованих польських старшин і високих урядників, які тепер живуть в Америці. У засуді СССР і вияснення справи зацікавлені також особи, які пережили совєтське і гітлерівське пекло концентраційних таборів і дві польські організації, Американсько-польський конґрес і Об'єднання ветеранів. Вони домагатимуться, щоб уряд СССР назвав також інші поховання поляків на території Совєтського Союзу під час Другої світової війни.

Судова скарга під числом C91-0793W була внесена групою адвокатів у Сан Франсіско. Йдеться не тільки про морди у Катині, але також у совєтських таборах Козельськ, Старобєльськ і Осташков.

У цій справі можна телефонувати до адвокатів Кристофера Кероського (415) 777-4444, або Едвина Л. Бредлі (415) 788-7755.

Совєти збільшують мито на ввіз товарів

Москва. — Тут 15-го травня в газеті „Комсомольська Правда" надруковане повідомлення, що з 1-го липня вводяться нові митні ставки на одяг, взуття та інші речі, які ввозяться з-за кордону, або пересилаються поштою.

Наприклад: за один кілограм тютюнових виробів треба буде платити від 100 до 400 карбованців; за хутряні пальта — 1,580 крб.; за плащ, якщо вовняті більше, ніж один — 15,000 крб.; за панчохи, шкарпетки, білизну від 4 до 8 крб.; нові хустинки — 50 копійок; відеокамери від 1,500 до 10,000; відеомагнетофони від 1,500 до 8,000 крб.; автомобілі 10,000 - 30,000 мінімум і 30,000 - 70,000 максимум. Без мита можна буде ввозити зубні щітки, зубну пасту, пластиліну та ще деякі дрібниці.

Представники Головного управління державної митної контролі СССР заявили, що народові це нічим не зашкодить, а лише вдарить по тих комерсантах, які приховують великі партії імпорту під маркою приватних перевозів.

Саме ж це митне управління доживає останні дні. Натомість має бути створений Митний комітет СССР. Отже за неминуче підвищення ціни на згадані товари не буде в кого просити звіту, — пише кореспондент „Комсомольської Правди" В. Прокопенко.

Появилася книга А. Камінського „На перехідному етапі"

Мюнхен. — Тут, із серії видань Українського Вільного Університету — монографій ч. 51 — опубліковано 622-сторінкову книгу ред. Анатоля Камінського п.з. „На перехідному етапі" з підзаголовком — „Гласність", „перебудова" і „демократизація" на Україні.

У передмові до цієї книжки Мирослав Прокоп вияснює характер книги А. Камінського, її напрямні, її видатну вартість в аспекті розвитку української думки, в можливості оцінки всієї сьогоднішньої ситуації, аналізує зміни у рамках гласности і перебудови, що їх викликали реформи Ґорбачова. Закінчуючи передмову, М. Прокоп у висновку каже: „Сьогодні ясно, що без зрушення що сталося в центрі імперії і яке спричинила горбачовська політика перебудови і гласности, в Східній Европі досі сиділи б місцеві комуністичні сатрапи, а в самому СРСР, отже і в Україні, не було б пів свобідних виборів, не було б вибраних народом депутатів, не було б преси, яка може критикувати уряд і под., словом не було б в Україні тих організованих структур, про які читаємо в книжці Камінського".

За А. Камінським ще такі видання: „На новому етапі" в-во „Пролог", 1965, „За сучасну концепцію української революції", в-во „Сучасність", 1973, „Динаміка визвольної боротьби", в-во „Сучасність", 1973, „Між двома революціями", в-во „Сучасність", 1974, „До перспектив нашої політики" в-во „Сучасність", 1977, „Яка орієнтація", в-во „Сучасність", 1981, „Край, еміграція і міжнародні закулісся", 1991, видання Політичної Ради ОУН за кордоном, 1982.

Книгу цю в ціні 28 дол. можна набути в українських книгарнях, або замовляти, звернувшись на адресу Пластового підприємства **„Молоде Життя", 304 East 9th Str., New York, N. Y. 10003.**

В. ПАВЛОВ НАСТОЮЄ НА ОБМЕЖЕННІ ВЛАДИ М. ҐОРБАЧОВА

Москва. — Прем'єр-міністер СССР Валентин Павлов, виступаючи у понеділок, 17-го червня, на сесії Верховної Ради СССР, різко критикував економічну програму, запропоновану одним з колишніх дорадників Ґорбачова Григорієм Явлінським. Програма, випроблена при участі економістів Гарвардського університету, передбачає перехід до ринкових відносин і децентралізацію економіки за 6 років.

Запропонувавши взамін свою програму поступового переходу до ринку, В. Павлов закликав Верховну Раду в законодавчому порядку передати частину президентських функцій урядові. Пояснюючи свою позицію депутатам, Павлов заявив, що виступає без попередньої консультації з Ґорбачовим.

„Робочий день президента, — сказав прем'єр-міністер, — триває 14 годин. Він відповідає за багато справ, які відносяться безпосередньо до його компетенції. Якщо ж ми звалимо на нього рішення всіх справ, він з цим не зможе фізично справитися навіть при 48-годинному робочому дневі. Я вважаю, що президент просто не встигає багато чого зробити".

За словами Павлова, урядові повинна бути передана контроля над банківською системою, а також кампанія збирання осіннього врожаю.

Згідно з прийнятими тоді поправками до конституції, прем'єр-міністер країни у своїй діяльності безпосередньо підлягає президентові, однак Павлов, відстоюючи незалежність уряду, заявив, що він зформований парламентом і звітує йому.

У вівторок відбулося закрите засідання Верховної Ради, яке розглянуло претенсії Павлова. Остаточне рішення ще не прийняте, бо Ґорбачов особисто просив відкласти прийняття рішення, щоб детально ознайомитися з вимогами Павлова, які більшість коментаторів називає безпрецедентними.

В інтерв'ю кореспондентові ТАСС депутат Верховної Ради СССР Сергій Рябченко заявив, що прийняття вимог Павлова дозволить урядові функціонувати самостійно і залишить Ґорбачова у вакуумі, а кабінет міністрів перетвориться в новий центр політичної і економічної влади. Мова, за словами С. Рябченка, іде про цілеспрямовану кампанію з метою усунення президента від влади.

Московський кореспондент газети „Вашінґтон Пост" Майкл Доббс пише, що Ґорбачов, який раніше не пропускав практично ні одного засідання Верховної Ради, уже кілька тижнів взагалі не появляється на сесіях, зосередивши свою увагу на підготові підписання Союзного договору з республіками.

УРП протестує проти відповідальности України за кредити центрові

Київ (УНІАР). — Тут у четвер, 13-го червня, Секретаріят УРП оприлюднив заяву з приводу багатомільйонових кредитів, які мають намір надати для адміністрації президента СССР Михаїла Горбачова представники індустріяльно розвинутих держав, що входять до „Великої сімки".

У заяві сказано, що Українська Республіканська Партія високо цінить гуманітарну допомогу громадян та урядів країн Заходу для населення різних республік СССР, в тому числі і для України. Однак УРП рішуче протестує проти надання великих кредитів імперському центрові, конаючій структурі СССР, бо така допомога тільки продовжить агонію, чим завдасть додаткових страждань уярмленим народам. УРП вважає, що допомога повинна надходити безпосередньо громадянам, колективам чи кооперативам, спільним підприємствам і взагалі республікам для відновлення зруйнованого імперією господарства.

„Вважаємо, що Україна не повинна брати на себе відповідальности за кредити, які Захід збирається надати Москві", — сказано в заяві УРП. Далі УРП заявила, що лише самостійне державне існування України буде надійним гарантом дотримання взятих на себе міжнародних зобов'язань.

Заява Секретаріяту УРП була ухвалена 12-го червня і опублікована 13-го червня в українській незалежній пресі.

ДЖ. БУШ ПРИЙНЯВ Б. ЄЛЬЦИНА І ОФІЦІЙНО ПІДТРИМАВ М. ҐОРБАЧОВА

Вашінґтон. — Президент З'єднаних Стейтів Америки Джордж Буш прийняв в четвер, 20-го червня в Білому Домі президента Російської федерації Бориса Єльцина, першого президента Росії обраного всенародним голосуванням. Вашінґтонські офіційні чинники оцінюють принциповість Єльцина, його тяготіння до демократичних вартостей і вільного ринку в економіці, але вони ще не позбулись давньої політики вдержання вкупі московської імперії, не зважаючи, що ця політика не є ані моральною, ані справедливою, бо Москва поневолює цілий ряд колись вільних народів, між ними Україну з 52-ма мільйонами населення, яка величиною дорівнює Франції чи будь-якій іншій европейській державі.

Дж. Буш заявив чемно Єльциному, що він цінить усе те, що він досі зробив для покращання економіки і наближення СССР до демократичних вартостей, але його Адміністрація буде продовжувати співпрацю з теперішним президентом СССР і генеральним секретарем ЦК тоталітарної Комуністичної партії, яка, під сучасну пору є причиною всього лиха на просторі СССР.

Політичні аналітики і кореспонденти завважують, що принаймні цього разу Буш був настільки ввічливий, що Б. Єльцин не мусів входити до Білого Дому задніми дверима і випрошувати для себе зустрічі з Президентом чи його найближчими співробітниками. Він був офіційно представлений президентом Бушем в городі рож коло Білого Дому і відбув коротку розмову з Президентом в Овальному бюрі. В середу, напередодні зустрічей в Білому Домі, Єльцин відвідав Капітоль і закликав американських законодавців давати допомогу не тільки для „центру", але також для республік, які маршують в напрямі демократії і вільного ринку, бо допомога тільки для „центру" може розминутися з ціллю. В Національному пресовому клюбі президент Росії заявив, що він не хоче вмішуватись до внутрішньої американської політики, але Уряд ЗСА не повинен ставити ставку виключно на Ґорбачова і його дорадників, в більшості консерватистів з Комуністичної партії, які загубилися у протиріччях і не мають жодного пляну для дальшої реалізації перебудови, демократизації і економічної відднови. „Нема сьогодні в Совєтському Союзі ні одної особи чи організації, яка могла б сама розв'язати усі проблеми. Потрібно працювати спільно на базі тісної співпраці, на базі пошанування суверенітету усіх республік", — заявив Єльцин кореспондентам.

Зустріч Єльцина з Бушем завершила його вашінґтонську візиту. В четвер вечором президент Росії прибув до Ню Йорку. У п'ятницю, 21-го червня він виступив в Нюйоркському університеті, а потім відбув кілька ділових зустрічей з бизнесменами і фінансовими інституціями. Також в Ню Йорку він заявив кореспондентам, що він співпрацюватиме з М. Ґорбачовим до того часу поки він виступатиме за реформи і шануватиме демократичні вартості. Він також спростував поголоски про те, що нібито він приїхав до ЗСА просити грошей, чи економічної допомоги для РСФСР. „Такі натяки в американській пресі прямо ображають мене".

В кожному разі візиту Єльцина до ЗСА покривали усі країнові телевізійні станції, радіо і преса, подаючи дуже вичерпні інформації про нього і характер його візитів.

В АМЕРИЦІ

У СЕРЕДУ, 19-ГО ЧЕРВНЯ, Сенат великою більшістю голосів схвалив законопроєкт, що має на меті вперше за 35 років докладно переглянути існуючу систему транспортації та запропонувати нові правила з сильним підкресленням потреби уліпшення масової транспортації та направи існуючих доріг і мостів. Як твердять прихильники цього законопроєкту, найважливішою точкою в ньому є те, що окремі стейти матимуть право розпоряджатися для них державою призначеними ґрішми та спрямовувати їх туди, де вони найбільше потрібні, а не придержуватися як досі Урядом визначених процедур. Ще підкреслюється в цьому законопроєкті потребу використання існуючих доріг, а не дальшу розбудову вже і так густої мережі, як цього хоче Уряд.

СПОДІЮЧИСЬ СИЛЬНОГО спротиву Конґресу на заміри президента Джорджа Буша скасувати торговельні санкції проти Південної Африки, урядові чинники стараються мати напоготові докази, що правління Південної Африки вже виконало чотири із п'ятьох вимог, щоб знову відзискати право на нормальні торговельні сплікування зі ЗСА. Але ця справа не є легкою до полагодження, бо крім невдоволення з того приводу в Конґресі, ця справа може мати небажані наслідки політичного характеру в ЗСА, зокрема тому, що Африканський національний конґрес не погоджується з думкою Уряду президента Дж. Буша, заявляючи, що є ще багато політичних в'язнів у Південній Африці, а їх звільнення було одною із вимог.

ВЕЛИКІ КІНОСТУДІЇ ЗСА заявили, що припиняють постачати свою продукцію в Совєтський Союз на знак протесту проти нинішньої епідемії „пірАтського" показу американських фільмів в СССР. Останньою краплею був недавній показ на центральній телевізії пригодницького фільму „Хижак" з Арнольдом Шварценеґером у головній ролі. Як заявив голова американської кіноасоціяції Джек Валенті, совєтська влада давно дивиться крізь пальці на масове незаконне виробництво і платний показ копій американських фільмів у численних відеосалонах, а іноді навіть самі заробляють на їх демонструванні. Дж. Валенті прочитав копію листа, що його він надіслав теперішньому міністрові закордонних справ СССР Володимирові Петровському. У листі говориться, зокрема, що ні одна американська кінокомпанія не буде продавати фільми Совєтському Союзові або союзним республікам до того часу, поки Верховна Рада СССР не проведе законодавство у справі захисту авторських прав, а Совєтський Союз не почне виконувати Бернську конвенцію у справі захисту авторських прав.

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ СОВЄТСЬКОЇ Молдови Мірча Снігур зустрівся в середу, 19-го червня, в Букарешті з президентом Румунії Іону Ілієску. Зокрема йшлося про можливість інтеграції Молдови і Румунії. Після розмови Ілієску і Снігур відповіли на запитання журналістів. Снігур повідомив, що пляни інтеграції двох країн передбачають створення 100 спільних румуно-молдавських підприємств, пом'якшення прикордонної контролі і розвиток культурних зв'язків. З Букарешту Мірча іде до Швайцарії, де візьме участь у форумі „Кранс Монтана". Там він має намір викласти політичну орієнтацію Молдови, яка домагається незалежности від Совєтського Союзу.

ПІСЛЯ РІЧНИХ ДЕБАТІВ румунський парлямент прийняв проєкт нової демократичної конституції. Його схвалили як представники Фронту національного порятунку, так і опозиція. Невдоволеною проєктом залишилася мадярська меншина, бо майбутня конституція обмежує право мадярів на свою мову.

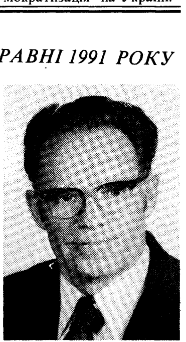
ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР СОВЄТСЬКОГО Союзу Валентін Павлов особисто розпорядився про позбавлення Ленінграду союзних фондів постачання, за якими це місто забезпечувалося нарівні з Москвою. Це, очевидно, сталося у зв'язку з вислідами референдуму: більшість ленінградців проголосувала за повернення дореволюційної назви — Петербурґ.

В СЕРЕДУ, 19-ГО ЧЕРВНЯ, совєтська газета „Рабочая Трибуна" вмістила інтерв'ю з завідуючим відділом помилування і громадянства секретаріяту Верховної Ради СССР Генадієм Черемних, який повідомив, що за останні п'ять років в Совєтському Союзі до смертної кари було засуджено 2,000 осіб. Разом з тим Черемних спростував чутки, нібито смертників посилають на працю в уранові шахти.

ПРЕДСТАВНИК МІНІСТЕРСТВА оборони Ізраїля заявив на міжнародному летунському ярмарку у Франції, що Совєтський Союз готовий продати Ізраїлеві ракети кляси „земля-повітря". Совєтський торговець зброєю не почервонів від того, що тими самими совєтськими **ракетами** Ірак нещодавно обстрілював територію Ізраїля.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ОСЯГИ УНСОЮЗУ В ТРАВНІ 1991 РОКУ

М. Кігічак

О. Чабан

С. Гавриш

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Михайло Кігічак, секретар 496-го Відділу УНСоюзу придбав у травні до свого Відділу 20 нових членів, а головний контролер Степан Гавриш приєднав 10 нових членів. Цими осягами вони стали першунами у травні. Їм належиться признання і ґратуляції.

У перших п'ятьох місяцях цього року на чолові місця поміж усіми організаторами вибилися такі союзовці: М. Кігічак — 82 члени, Осип Чабан, 242-ий Відділ — 30 нових членів, С. Гавриш — 18 нових членів, Василь Пастушок, головний контролер — 14 нових членів. По 11 членів придбали секретарі: д-р Атанас Слюсарчук, 174-ий Відділ і Варка Бачинська 184-ий Відділ, по 10 членів зорганізували: Степан Приймак 217-ий Відділ і Петро Тарнавський 375-ий Відділ. Два секретарі приєднали по дев'ять членів, п'ять секретарів по сім членів, 10 секретарів по шість членів, дев'ять по п'ять, а решта — від чотири вниз.

В загальному, союзові організатори приєднали 607 членів, забезпечених на суму 4,368,000 дол.

Всім організаторам Екзекутивний Комітет складає щиру подяку за їх віддану працю для росту УНСоюзу.

Поміж усіми Округними Комітетами на перше місце вибилася Округа Шамокін, яка вже виконала річну організаційну квоту на 63%. На другому місці щодо виконання квоти є Округа Рочестер (37%), а на третьому Округа Вілкс-Беррі (34%).

Голові Округи Шамокін О. Чабанові Головний Екзекутивний Комітет складає подяку за його вкладну працю для росту УНСоюзу.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до новоствореного Фонду Відродження України — УНС, вплинуло від членів УНС до вівтірка, 18-го червня 6,735 чеків-дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

176,719.97

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807; (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ворожі безсильні намагання

Роки оці характеристичні атентатами, розривами бомб, позначені нищенням пам'ятників і пам'яток, вбивствами людей... Роки оці позначені безоглядною жорстокістю і вандалізмом, позбавленні будь-якого сантименту чи ідеалізму.

А в нашому українському світі, роки оці характеристичні наснагою працювати в напрямі відродження України, зберігати нашу спадщину, виносити на найвищий п'єдесталь українське ім'я. Газети „Молодь України" і „Радянська Україна" принесли повідомлення про те, що 26-го травня ц. р. в селі Ясенів, Бродівського району Львівської области, де 47 років тому розігралась трагічна сцена завзятих боїв вояків Української Дивізії „Галичина" з большевицьким наїзником і окупантом українських земель, посвятили пам'ятник полеглим під Бродами дивізійникам та воїнам всіх армій. Властиво, як видно із символічних познак, цей пам'ятник присвячений воякам Української Дивізії „Галичина". Це був високий, на 10 метрів, обеліск з білого мармуру, завершений дивізійним хрестом з чорного мармуру і золотим дивізійним левом.

Та, на жаль, писали ці газети не лише про церемонію посвячення пам'ятника, але на цю тему появились, крім одного позитивного, неґативні відгуки — притаманні совєтським газетам ще доґорбачовської доби — перебудови і гласности — сповнені злобою, глузуванням, фальшуванням історичних фактів і жовчною ненавистю. Читаючи, можна побачити, що ще є одиниці, які дихають ненавистю, — не важно чи їхнє „соцпоходження" каґебівське чи іншого характеру, є ще люди, що рокують помсту, і що на отих кількох пасквільних статтях не обійдеться.

І справді, 20-го червня до редакції „Свободи" надійшло повідомлення від Президії СКВУ: „Президія Секретаріяту СКВУ в тій хвилині отримала відомість від Української Центральної Інформаційної Служби в Лондоні, що 18-го червня 1991 року, о годині 4-ій ранку, невідомі люди висадили в повітря, із такими врочистостями посвячений 26-го травня, пам'ятник. Сила експльозії була така сильна, що із 50 розташованих поблизу хат вилетіли вікна й хати були пошкоджені".

І зразу напрошується запит — невже це лиш звичайні собі вуличні хулігани знищили оцей дорогоцінний пам'яник, невже це от така собі хуліганська... витівка? На те тільки, щоб лиш посміятись, пошкодити? Ні! Тут криється щось куди більш злочинне і особливо перфідне, щось, що не вписується в межі звичайного злочину... Це протиукраїнське святотатство доконали навіть не звичайні собі вандали, а, з прецизним обміркуванням свого злочинного діла, вороги України, які лиш чигають на кожну нагоду, щоб спотворити найкращі вияви українського духу. А в цьому випадку вони не лише хотіли знищити особливу дорогоцінність — пам'ятник полеглим дивізійникам, а й стерти з пам'яті майбутніх поколінь оте, що могло увіковічнитися у живий пам'ятник про колишніх хоробрих воїнів — їхніх батьків і дідів, які, хоча у мундирах чужої армії, мужньо відстоювали кожну п'ядь української землі перед численними ворожими силами, боролись, щоб викинути ворога поза межі України, щоб здобути їй благословенну волю. Ці особливі вандали ганебним і злочинним актом — знищенням пам'ятника хотіли силоміць вирвати із душі українського народу їхню любов, їхню пошану до вояків Української Дивізії, мовляв, бачите — „ворожим запроданцям" так і треба...

Та цим варварським актом їм удалося лише вирвати радість із душ людей, що старалися про поставлення цього пам'ятника і в тих, які слідкували за цією торжественною подією — і тут, у діяспорі, і там, в Україні. Бо всі в один гуж бажали одного — вшанувати українських воїнів Дивізії, зберегти цим історичним актом українську спадщину, зберегти високо-етичні вартості цих воїнів у вияві ідеалізму та патріотизму. І це їм пощастило. Бо тепер скрізь, по всьому світі лунають голоси обурення. А в душі кожного українця розгорається ще сильніший бунт, ще сильніший дух опору ворогові і бажання праці над відродженням України — з єдиним всенародним кличем: Pro patria! За батьківщину!

Микола Бараболяк

„МЕНШИНИ" — ПРОБЛЕМА НЕ ТІЛЬКИ АМЕРИКИ

У моїх очах це щось майже нечуване. Демократи в американському Конгресі намагаються відкинути загальноприйнятий у світі основний принцип процесуального права, що хоронить невинного у суді. Коли хтось твердить, що я в чомусь провинився, — чи по лінії кримінальної відповідальности, чи цивільної — то це має доказати. В кримінальному судочинстві — це припущення невинности. Лиш на совєтському суді, коли тебе поставили перед суд — ти винуватий.

Американські закони дають людині достаточну охорону перед дискримінацією расовою, статевою й іншою. Коли тебе покривджено на ринку праці в такий чи інший спосіб, маєш судову дорогу. Але практика ця пішла була дещо задалеко в цій охороні працівника. Тож Верховний Суд ЗСА встановив, чи радше привернув дію принципу, що коли хто нарікає на дискримінацію, то він має доказати, що працедавець його скривдив, а не цей працедавець має доказати невинність у трактуванні робітника.

Демократи заворушились на це рішення Верховного Суду, і бажають окремим законом „скорегувати" помилку цього суду. Намагаються завести принцип, що працедавець має на випадок судової справи позову доказати, що він в даному випадку не практикує дискримінації. Це ставить працедавця, особливо не великого, у важке становище. Докажи, що ти не злодій! Нечуване у судочинстві. Воно відкриває шлях для несовісних адвокатів, вносити справи про дискримінацію, рахуючи на те, що працедавець святого спокою ради, полагодить справу позасудово, щоб не виставляти підприємство на закид порушника „цивільних" прав. Не диво, що президент Буш бореться проти того законодавства, уважаючи; що заходи демократів — це політичний трюк, з метою переконати національні меншини, а головно жіноцтво, що демократична партія є за робітником, і таким чином дістатись у найближчих виборах до Білого Дому. Я не прихильник Буша з уваги на його близько-східню політику, але в цьому випадку - за ним.

В Америці не пережилось іще захоплення, чи може і запаморочення ідеєю „перетоплюючого казана"!, яка мала б ідеально і гармонійно розв'язувати расові, конфесійні та національні різниці й суперечності між імігрантами різного роду і „шерсти". Ця ідея була дійсною доки ці імігранти були переважно европейського кореня, і не було між ними глибших культурних різниць. Спліталися різні групи головно через подружжя, а це найкращий цемент на наближення. Чорні не входили надто в рахубу з уваги на їх нижчий соціальний статус. Нині зарисовуються серед населення, великих міст головно, глибоко вкорінені культурні різниці. А конфлікти на цьому тлі не легко затирати. В процесі нівелювання різниць, „перетоплювання", проходить переоцінка вартостей, і наприклад, чорні, які раніше так дуже боролись за інтеґрацію, нині зачинають дивитись критично на цей процес. Вони, що боролись за інтеґрацію головно у школах, нині зачинають додумуватись до того, що їхні діти роблять кращі поступи в науці, коли вони між „своїми". Чорні студенти організуються у своїх братствах в університетах, а випускники середніх шкіл вилштовують свої власні балі, бо почуваються краще і свобідніше між „своїми". Коли б перейшов задум видавати батькам талони на оплату навчання і дати змогу їм вибирати школу, то школи перестали б діяти як „перетоплюючі казани".

Расові і національні групи виринають як „спільноти", чорні, мехіканці та інші „комюніті", а це доказ діяння відосередніх сил, на шляху до розз'єднування, а не єднання. Коли внаслідок зміни кількости населення приходить до змін конгресових й інших виборчих дистриктів, то тут тенденція не „мішати", а викроювати ці дистрикти так, щоб запевнити певним расовим чи національним групам більшість і расове, чи національне представництво. Дуже маркантний тренд проявляється навіть на престижевих університетах. Там йде наприклад нагінка на курси „Західньої цивілізації", на студії „великих книг", а пропаґується студії культур племен Третього світу; біда тільки що лиш із африканського Єгипту прийшло дещо для людства. Платона чи св. Тому видав таки европейський Захід — а це база розвитку.

Расові та національні „меншості", за „цивільні права" яких розпинаються нині в Конгресі демократи, творять нині більшість населення великих міст. Робітники там не надто високої якости. Тож, щоб охоронити себе від судових процесів під закидом дискримінації, корпорації переносять свої підприємства на периферії міст, де менше „меншостей", або і до Мехіко, де робітник дешевий. Це один із бумерангів проблеми. А по містах щораз більше народу на суспільній підтримці.

У Совєтському Союзі і загалом у світі йде до децентралізації, до усамостійнювання національних і інших груп. Чи лише цей тренд ЗСА? „Меншини" ростуть і множаться швидше як решта населення, а їхні центри — великі міста. А великі міста — облична

(Закінчення на стор. 3)

Борис Левицький
Адвокат

ІМІҐРАЦІЙНИЙ ЗАКОН 1990

З уваги на великі зміни в СССР і в Україні чимраз більше українців приїжджає до Америки на відвідини і деякі з них хочуть залишитися тут на постійно. Американський еміґраційний закон буде рішати, чи їм буде можливо залишитися тут леґально, чи ні. В цій ситуації хочемо коротко описати цей новий закон.

27-го жовтня 1990 року американський Конгрес запроєктував закон Іміґраційний 1990- і 29-го листопада президент Буш підписав цей закон, найважливіший еміґраційний закон останніх 40 років. Цей закон увійде в силу 1-го жовтня 1991 року. Він є кінцевим висліддом праці Конгресу в цій справі, яка тривала десять років, усякого роду переврок, нарад і дискусій.

Закон є компромісом між сенатською версією, яка тільки займалася змінами в категоріях сталого і тимчасового побуту, депортації, виключення й іншими темами. Компроміс цих двох версій був завершений, коли вимоги на федеральні документи ідентифікації на працю були відкинені від пропонованих версій закону.

Новий закон вносить зміни в усіх частинах і становищах іміґрації. Між іншими є зміни в категоріях і квотах для сталих і тимчасових іміґрантів; зміни в підставах для депортації; знесення судового заприсяження нових громадян і влаштовання адміністративної присяги; стислий і скріплений процес депортації; скріплені закони проти кримінальних аплікантів на сталий чи тимчасовий побут; закони проти дискримінації на праці; обмеження законів проти розведення і багато інших змін. Найголовніші з них змін є в нових законах в аплікаціях на стале перебування для спонзорів праць робітничої, фахової і професійної.

Крайові і чисельні обмеження

На роки 1992-94 квота, себто число нелеґальних іміґрантів, які можуть прибути до Америки, виносила 700,000 річно, на чергові роки 675,000. Іміґранти-втікачі на враховуються і в це число, вони мають мати свої окремі квоти, які, одначе, будуть обмежені. Інші групи також не будуть враховані у ці генеральні числа і таким способом фактичне число леґальних іміґрантів буде багато вище, як 700,000 річно.

Є три головні підстави для аплікантів на статус сталого іміґранта в Америці, а саме: родина, праця, крайово-етнічна база.

Це значить, що іміґрант — аплікант на іміґрацію мусить бути спонзорований родиною, працедавцем або даною країною. На роки 1992-94 призначено 520,000 віз для родинно-базованих, 40,000 віз для робочо-базованих і 40,000 віз для крайно-етнічно-базованих.

Родинно-базована іміґрація

Для американських громадян закон зараховує як родину: жінку, мужа, батьків, дітей (можуть бути жонаті), брата і сестру. Для леґальних резидентів закон зараховує як родину жінку, мужа і дітей (нежонатих).

Починаючи з 1995 року родинно-базовані іміґрації будуть обмежені до 465,000 віз і рівночасно в цих переходових роках буде призначено 55,000 віз для дружин і малолітніх дітей леґальних резидентів. Опісля річно число віз буде зменшене аж дійде до 226,000 віз річно і на цьому числі стане. Попереднє — максимум число таких віз було 216,000. Новий закон широко відчиняє двері для родинної іміґрації.

Іміґрація базована на праці

За старим законом були дві підстави для аплікації, базованої на праці: Професійні праці і майстерські і звичайні праці. Їм було призначено 55,000 віз на ці аплікації річно.

Новий акт збільшує число віз до 140,000 і створює п'ять першенств і категорій праці. На перші три першенства є призначені 40,000 віз і на останні дві є призначені по 10,000 віз. Легко зрозуміти, як закон приспішує і облегшує іміґраційні можливості для професійних, фахових і підприємчих працівників. Ці зміни ввійдуть в життя 1-го жовтня 1991 року.

Нова перша категорія обіймає людей надзвичайного знання, талану та міжнародної слави (40,000 віз). Це професори, науковці, дослідники і т.д.

Друга категорія (40,000 віз) обіймає людей професійних і фахових, які мають закінчений університет із ступенем маґістра та є надзвичайно здібні в технічних, мистецьких і промислових фахах.

Третя категорія (40,000 віз і ті, які не є зужиті в перших двох категоріях) є розділена на три частини і обіймає таких працівників: Початкуючі професійні люди, фахово вивчені люди та всі інші працівники.

Кваліфікації на професійний рівень вимагає закінчення студій з мінімальним дипломом, а це бакалярат.

На фахово вивчені праці вимагається два роки досвіду і практики, наприклад електронік, машино-меха-

(Закінчення на стор. 3)

Д-р Юліян Мовчан

50-РІЧЧЯ НІМЕЦЬКОЇ ОКУПАЦІЇ ЛЬВОВА

II.

Зацікавлення „новою владою" було велике — особливо тих, які крім „доблесної" червоної армії ще ніколи не бачили жодної іншої іноземної армії. Як вони виглядають, а головно, що „доброго" чи нового вони нам принесуть із свого „культурного заходу"?

Бачучи, що в місті вже нема стрілянини, разом з іншими студентами гуртожитку при вул. Студентов ч.2, нарешті, після майже тижневого лежання в „пивниці" і очікування, що ось-ось може впаде бомба і повбиває нас тут всіх або з причини якоїсь провокації прийдуть енкаведисти і вистріляють нас, 30-го червня обережно виходимо на вулицю. Надворі майже нікого ще не було. Видно, люди ще непевні, чи можна появлятися на вулицю.

Повільно опускаємося вниз по Зеленій вулиці, оглядаючись на всі боки. Раптом чуємо — хтось їде на мотоциклі. Німці! Хвилина — і в кількох кроках від нас появляється німецький вояк. Це був німецький патруль. Рукави закочені, лице смугляве, продовгасте і опалене на сонці. Значить, бодай назовні воне не є такі, як це могло декому здаватися. Якийсь львів'янин, видно, трохи на підпитку, підійшов до нього і „ламаною" німецькою мовою та руками виявив йому свою радість та подяку за прогнання ненависних большевиків. Вояк симпатично й бадьоро посміхнувся, мовляв, „Ми їм покажемо!"...

Йдемо далі. З подвір'я від вул. Зиблікевича чути писк свиней. Заглядаємо і бачимо, що то німці колять і смажать свиней. Інші, в білих халатах (видно, кухарі) вже на вільному повітрі готують печеню, приємний запах якої розноситься на цілий квартал. Значить, думаю, німці люблять „шпек" (сало)! На застелених столах — багато пляшок з вином, горілкою, пивом.

Чим далі підходячи до центру, тим більше появляється людей. Одначе, обличчя багатьох і далі виявляють певний неспокій, нерішучість. Ануж знову десь появиться літак або хтось з-за рогу почне стріляти з кулемета!

За пару днів вулиці міста вже були заповнені людьми — в тому числі багатьма вояками. З офіційних повідомлень виходило, що москалі під натиском німецької армії вже опинилися по другий берег Збруча. Німці швидко йшли вперед і тому, мовляв, про поворот большевиків не могло бути мови.

Ще того ж дня 30-го червня мене та інших студентів було запрошено до дому „Просвіти", де відбувся „Акт Проголошення Української Держави". Впускали до дому дивлячись на документи, чи українець. Порівняно невелика заля на другому поверсі була вже майже виповнена переважно молодими людьми. Зрідка виднілися німецькі уніформи. Це були українці, які служили в німецьких частинах. На фронтовій стіні висів великий портрет Тараса Шевченка.

З кожного будинку в місті — чи то українського, польського чи жидівського, повівали з одного боку, німецький прапор з свастикою, а з другого — жовтоблакитний український. Тих самих два прапори повівали і на ратуші. Можливо, завдяки плякатам та радієвій пропаґанді, в перші дні приходу німців, видно також були переконані, що українська держава — це вже реальний факт, з яким хочеться чи не хочеться, треба було погодитися. Тому у місті, як може ніколи перед тим, запанувала українська мова. Виявилося, поляки не були аж такими незнайками української мови, як це могло здаватися для декого раніше. Появилася українська поліція з жовто-блакитними опасками на рамені. Чимало студентів добровільно погодилися піти служити туди.

Зразу після приходу німців було повідчинювано львівські тюрми. Жахлива картина большевицького варварства відкрилася перед львів'янами. В кожній тюрмі було знайдено сотні закатованих безневинних людей, серед яких траплялися також і діти. В тюрмі при вул. Лонцького московсько-большевицькі бандити, видно, аби скорше доконати своє криваве діло, закопували жертви просто на подвір'я тюрми. Притому, людей була так багато забито, що верхні трупи були ледве присипані піском. А тому, що більшість трупів ще не була в процесі розкладу, це свідчило про те, що злочин було доконано лише останніми днями, тобто, вже після того, коли розпочалася совєтсько-німецька війна. Між іншим, тоді між трупами було знайдено також труп колишнього заступника директора львівського медичного інституту Струка, якого за те, що він не хотів видати місце переховування студентів, енкаведисти заарештували і в страшний спосіб замучили (після ексгумації виявлено, що йому в кількох місцях кати здирали шкіру). Студенти влаштували йому величавий похорон.

Так в основному виглядали перші дні приходу німців до нашого княжого міста Львова. 1-го серпня до Галичини прийшла цивільна німецька влада а з нею генерал-губернатор Ганс Франк, який, як виявилося на нюренберзькому процесі, у своєму щоденникові писав, що „він однакова різав би на смерть як поляків, так і українців". Зникли українські прапори з будинків Львова. Слідом за цим багато українських провідних діячів було схоплено і запроторено до кацетів. Галицька вітка українського народу знову опинилася під чоботом окупанта — на цей раз брунатного.

При цій нагоді конче треба зазначити ще й таке. У своїй книжці „Історія жидівського народу" якийсь Ш. Еттінґер обвинувачує українців у тому, що вони в році 1941 після вступу німців до Львова в 1941 році забили в днях 2-го — 3-го липня того ж року 7,000 жидів. Очевидно, таке обвинувачення є ніщо, як брудний наклеп жидівського україножера проти українського народу. Будучи в той час

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про час, якого нам бракує

Колись перед роками, коли нам вперше довелося читати поезії Ліни Костенко і захоплюватися ними, одна із її особливих шанувальниць, а моїх добрих пластових подруг, дала мені в дарунку ручно і гарно переписану збірку її перших віршів. Серед них був один улюблений, який розпочинався від слів „На все є час..."

Від цієї пори багато води уплило у Гадсоні, а щойно тепер я його справді зрозуміла, коли чітко станула перед очима ця різниця у способі життя між нами, а нашими земляками на батьківщині, якщо йдеться саме про поняття часу, а радше про можливість ним свобідно користуватися.

Здається, що саме останні місяці дуже добре надаються до цього, щоб цю різницю відчути. Бо ми усі тут, без виімку є в погоні за часом, якого нам постійно бракує. Як його найти поміж працею, зустрічами із гостями з України, доповідями і концертами — це справді питання, що насувається кожному із нас. А тут ще треба і дещо перечитати, виконати щоденні хатні обов'язки і провести не одну годину за керівницею авта у безсильному чеканні, щоб ланцюг авт рушив вперед.

У кого ще вдома діти — цей має подвійну кількість тих обов'язків, бо хто бажає втримати дітей в українському середовищі, — а це таки більшість із родин „діяспорців" бажає, той ще мусить довести дітей до школи українознавства і на сходини організації молоді, і ще на танці, музику, чи інші додаткові зайняття, які хочеться дати нашим дітям, щоб вони були в українському середовищі.

Тому тепер нам ніяк не вистачає 24 години, які має кожна доба і тому ми бачимо довкола себе наших рідних, знайомих чи приятелів, які немов постійно задихані від поспіху, від перевантаження обов'язками, які таки мусять виконати.

Розуміється на цьому браку часу терпить не лиш родинне, але й товариське життя, бо просто на це немає ані можливости, ані терпцю. І здається, що найбільше відчувають це українські матері, які тепер майже поголовно працюють професійно, а поруч того не можуть закинути усіх своїх „звичайних" родинних завдань.

Зате бачимо, що наші земляки з України мають куди більше вільного часу на розмови, товариські зустрічі, на довгі промови і дискусії. Там темпо життя ще далеко не американське, відаль не становить перешкоди, рідко хто із них є невільником авта і з певністю на шляхах немає такого застою як на американських чи західньоевропейських. А дружнє товариське життя було чи не однією із найкращих розривок в часах совєтської дійсности, цькування українців і соцреалізму в культурному житті. І може тому саме тоді і саме там міг постати такий вірш, під заголовком „На все є час"...

У висліді тепер, коли наші зустрічі щораз частіші ми цього не можемо зрозуміти і навіть деколи це нас хвилює, що наші нам по крові близькі брати мають можливість до такого природнього „люксусу", який у нас стає щораз рідшим.

Як здобути його нам більше — справді питання, що його важко розв'язати. Але коли переглядаємо цю збірку поезії Л. Костенко, що її переписала у 1962 році ручно, тут на Північно-американському континенті молода українка так дбайливо, ще із малими рисуночками, то здається, що сьогодні вона б вже не встигла цього зробити. Значить, і ми тут давніми роками мали більше того часу, за яким тепер так даремно шукаємо, і який нам так дуже, а дуже бракує.

О-КА

Мирослава Броніч

Атому — вирок!

*Атом! розкрий
своє справжнє обличчя.
Ховатись не треба
під маскою „мирний".
Не думай, що дійсно
над всім ти владичний,
А ми лиш раби
І рабині покірні.
Скажи нам, до кого
в прислуги найнявся?
До тих, хто наживиться
з тебе досхочу?
Як хитро, підступно
до нас ти підкрався.
А далі, як жити?
Що нам ти пророчиш?
Дітей наших сильно
ти вже покалічив.
Прогриз у живому
досхочу тих дірок.
Все гине дотла.
Скільки зла-вже не злічиш.
Тож знай, ми виносимо
всі тобі вирок!*

Здолбунів 1990.

Владика В. Стернюк посвятив відбудоване приміщення кредитівки в Нюарку

Владика В. Стернюк в асисті о. М. Вівчара посвячує відновлену кредитівку в Нюарку.

Травень був знаменний двома подіями для нюаркської кредитівки „Самопоміч".

В середу, 22-го травня, завітав до української католицької парафії св. Івана Хрестителя дорогий і рідкісний гість з України Владика Володимир Стернюк. О 7-ій год. вечора він відправив Молебень, а відтак відбулася зустріч з вірними. Наступного дня, 23-го травня, наша кредитівка, мабуть, єдина, удостоїлася небуденної почести, коли Владика Стернюк на бажання керівних органів кредитівки погодився посвятити відбудоване приміщення в асисті о. Михайла Вівчара, пароха української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Владику-гостя привітали та представили працівники кредитівки Ігор Ляшок, скарбник і екзекутивний директор, та інж. Орест З. Цяпка, заступник управителя кредитівки. По закінченні посвячення Владика Стернюк обмінявся думками і спостереженнями із своїх відвидин в ЗСА. Для тих щасливців, що мали нагоду бути на цьому посвяченні відбудованої кредитівки, залишилися незабутні хвилини радости і задоволення, бо зреалізовано велике діло. Як звичайно, Владика закінчує свої розмови до своїх вірних словами „Дякую, що зі мною зустрілися". З нашої сторони ми тільки можемо твердити, що його присутність між нами залишиться в нашій пам'яті так довго, як довго існуватиме наша кредитівка.

Другою подією, яка заслуговує на увагу, є наш фінансовий стан. З днем 31-го травня ц. р. наше загальне майно збільшилося до суми понад 40 мільйонів дол. В результаті цього, кредитівка перейшла із сьомого на шосте місце в порівнянні з іншими українськими кредитівками в ЗСА. Сам факт цього фінансового росту свідчить про те, що маємо висококваліфікованих людей в дирекції кредитівки, які зуміли провадити раціональну фінансову господарку, яка дає добрі результати її росту.

Тому нехай не буде ні одного українського громадянина на терені Нюарку, Ірвінґтону і околиці, який не став би її членом. Потреби нашої громади, діяспори, а особливо краю вимагають від нас, щоб ми розбудували свою фінансову базу до найвищого рівня, бо щойно тоді будемо спроможні дати належну поміч нашим братам і рівночасно поліпшити свій індивідуальний фінансовий стан.

Осип Труш

„Хай живе самостійна Україна" — сказав польський консул

У середу, 15-го травня, у польському консуляті в Ню Йорку під час відзначення 200-річчя польської конституції, польський консул Єжи Сурдиковський сказав такі слова: „Хай живе самостійна Україна", з окремим наголошенням. На це святочне відзначення польської конституції прибув дипломатичний корпус, визначні бизнесмени та особисто запрошені консулем гості.

На це святочне відзначення прибуло 150 осіб. Консул Є. Сурдиковський зі своєю дружиною вітали прибулих гостей, а після цього він святочно відкрив цю зустріч і виголосив коротку святочну промову. Спершу підкреслив особливе значення польської конституції, яку прийнято 3-го травня 200 років тому. В змістовній промові консул розказав про важливіші події польської історії та визвольні рухи за незалежність Польщі. Згадав також комуністичний уряд, проти якого особисто боровся. Підкреслив, що він тільки сім місяців є консулем, ще не так давно був на вулиці разом з демонстрантами членами „Солідарности", які протестували проти комуністичного режиму у Польщі.

Польський уряд старається під сучасну пору добре жити зі своїми сусідами, — сказав консул, — називаючи литовців, білорусів, українців, чехів і інших. Після загального з'ясування свого становища консул Сурдиковський звернув увагу на жидівську меншину в Польщі, наголошуючи, що жиди повинні мати всі права. Після цього він окремо згадав українців, з якими польський уряд старається мати добросусідські відносини і при цьому сказав вище зацитовані слова: „Хай живе самостійна Україна". Учасники свята промову консула прийняли з ентузіязмом.

З коротким привітанням виступив офіційний представник Йонкерсу, як також офіційний представник манґеттенської громади й інші. По промовах слідувало прийняття, під час якого велись жваві розмови на актуальні політичні теми.

Треба сказати, що консул Є. Сурдиковський вже не раз виявив своє прихильне наставлення до українців. Про це ми мали нагоду переконатись під час спільної зустрічі, що відбулася 12-го квітня, а крім того слід згадати його книжку п. н. „Дух Жечи Посполітей", у якій автор присвятив один розділ українсько-польським відносинам. Правда, у книжці є деякі фактажні прогріхи, але закінчення цієї праці дає підставу думати, що автор не посідав всіх вірогідних джерел. Ось слова Є. Сурдиковського: „...Але до східніх співтоваришів середньоевропейської недолі мусимо в першу чергу звернутись з словами: 'просимо вибачення'. Дуже сильно нас обтяжує цей 'пруський гріх' і дуже часто ми були ґвалтівником, а вони жертвою". В цьому багато сказано. З праці консула Є. Сурдиковського випливає, що в такому напрямі бажає вести свою політику.

Микола Галів

Перешліть „Історію Українців Канади" своїм рідним в Україну

Українська Вільна Академія Наук (УВАН) в Канаді, виконуючи свій плян відмічування століття українського поселення в Канаді, перевидала перший том „Історії українців Канади", авторства д-ра Михайла Марунчака. Перше видання цієї історії появилося в 1968 році. Українська наука тепло привітала це видання. В наступному році наклад її був вичерпаний. Сьогодні, коли брами на Україну з українськими виданнями в діяспорі відкриті, а наші рідні виловлюють кожну вістку з діяспори про наше минуле в Канаді, появився другий наклад цієї історії з належним вступом з нагоди сторіччя.

На 464-ох сторінках книги її автор дає нам широке свідоцтво нашої в Канаді твердої, жертвенної, повседенної і завзятої праці. Автор окопив всі ділянки українського життя в цій країні, від появи перших в ній конкістадорів в 1891 році. Тут висвітлена історія спільноти найтяжчих і непомірно прикрих умов перших декад поселення, включно з боротьбою проти расових практик і упереджень. Тут теж з'ясовано перші організаційні почини на церковному і громадському полі, початки шкільництва, друкованого слова, як теж спроби знайти своє місце в новому середовищі. Тут свідома рішеність не відрікатись своєї культури і втримувати з'язок з Україною. В цьому й лежить основа всієї творчости і діяльности українців Канади. Ця свідомість тягнеться золотою ниткою крізь усю книгу, про осяги і відбої, сотки більших і менших починів і здобутків та завершується врешті участю укрінців Канади у збройних силах Канади та допомогою у визвольній боротьби України в Першій світовій війні, зв'язками з федеральним урядом Канади та першої спроби створення верховної організації для всіх українців Канади — Українського Горожанського Комітету та Української Народної Ради. Книга ілюстрована піонерськими світлинами і документами та є в твердій оправі й зі золотими витисками.

З книгою варто познайомитися не тільки тим землякам, які живуть в Україні, щоб були свідомими, з якими перебоями приходилось добиватися успіхів тим землякам, що „пішли в світ за очі".

Щоб примножити інтелектуальний та духовний потенціял відродженої України, УВАН проголошує ось який плян. Книгу можна набути в ціні 28 дол. Хто однак перешле 50 дол., отримає не тільки один примірник цієї історії, але теж має привілей переслати другий примірник книги своїм рідним чи приятелям в Україні.

Висилкою книги займеться канцелярія УВАНз уваги на те, що персональні посилки дорожче коштують. Замовляючі можуть отримати на бажання, оба примірники впрост на свою адресу.

Замовляти: Ukrainian Academy of Arts and Sciences (UVAN) in Canada, 456 Main St., Winnipeg, Man., Canada R3B 1B6.

Президія УВАН

Імiґраційний...

(Закінчення зі стор. 2)

нік, кравець. На категорію усіх інших робіт є призначено максимум 10,000 віз із тих 40,000 віз цієї категорії.

Четверта категорія (10,000 віз) призначена для релігійних працівників і висвячених членів різних релігій.

П'ята категорія (10,000 віз) призначена для вкладників, які є спроможні вкласти 1.000.000 дол. капіталу в якесь нове підприємство, яке створить 10 нових робіт для американців. З цією категорією є пов'язані певні вимоги до капіталовкладників.

Краіно-етнічна база — балянс

Закон створив балянс-програму, щоб заохотити іміґрацію з країн і держав, які в минулому висилали малі числа іміґрантів до Америки. На цю нову балянс-програму, починаючи 1-го жовтня 1994 є призначено 55,000 віз. Візи роздадуть по різних країнах і державах за розкладом, який установить іміґраційний уряд. Апліканти на ці візи будуть мусіти представити документи закінчення середньої школи або два роки практики при якійсь фаховій або майстерській роботі.

На роки 1992-1994, на переходовий час, створена переходова програма, на яку призначено 40,000 віз річно. З того 16,000 віз зарезервовано для іміґрантів з Ірляндії, а решта віз, цебто 24,000 віз — для іміґрантів із 33-ох специфічних країн. Україна і Совєтський Союз не знаходяться на цій листі держав. Аплікант на цю категорію мусить бути громадянином з тих перелічених держав і мусить мати запотребування на працю в Америці.

Іміґранти на право азилю

Число іміґрантів на право азилю є збільшене із теперішнього 5,000 віз на 10,000 віз річно. Вони не будуть зараховуватись до інших категорій.

Висновок

Є ще багато інших і скомплікованих змін в законі, але вони не є загально цікаві і не мають широкого практичного примінення для пересічного іміґранта.

Ці всі зміни доказують, що Америка широко відчиняє свої іміґраційні двері і запрошує і заохочує вчених, фахових, підприємчивих, багатих людей з певних країн білої раси і рівночасно хоче припинити вплив небілих рас і тих з нижчої економічної сфери. Суспільне і економічне добро Америки полягає на такій стратеґії.

„Меншини"...

(Закінчення зі стор. 2)

народу. Чи не йде відти загроза? Загроза для цієї "єдности" в Америці, якою так дехто хвалиться? Коли це пишу, засоби комунікації гомонять про великі паради війська у Вашінґтоні і Ню Йорку з нагоди перемоги на Близькому Сході. Паради ці мають у моїх очах виправдання тільки як засіб родити американський патріотизм, підкреслюючи заслуги „меншостей" для успіху цієї війни. Але чи насправді такі паради, а головно залицяння до „меншостей" такими суспільно-моральними заходами як драстичне фаворизування тих меншостей під плащиком охорони їх „цивільних прав", яке насторожує „більшість", і тим поглиблює контроверсії серед суспільства — діє в користь цього суспільства, а головно для цементування його?

Чи діють в Америці, як у Совєтському Союзі, і врешті в цілому світі, відосередні сили національних, расових конфесійних і подібних груп з метою відокремлювання, втримання своєї ідентичности, визволення від гніту, чи навіть культурної переваги? В залицяннях демократів на терені Конґресу до таких груп добачуюсь доказів існування в Америці цієї проблеми, яка має, правда, дещо інше обличчя, як деінде, а все ж є проявом цієї самої суперечности; обурення і жалі „меншости" проти „більшости".

50-річчя німецької...

(Закінчення зі стор. 2)

постійним мешканцем Львова, чогось подібного я нічого не бачив і чув. Це саме можуть сказати напевно також інші мешканці міста, які проживали в той час. І це цілком зрозуміло: хоч після того, коли ОУН (б) 30-го червня проголосила „Акт Самостійної Української Держави", проте кожен знає, що фактичним паном ситуації тоді були не українці, а німецькі окупанти. Правда, з приходом „цивільної" німецької влади — в тому числі ґестапо, розпочався також терор проти тих, хто з погляду нової влади був ворогом „нової Европи", тобто, німецької окупації. Але жертвами такого терору були не тільки жиди, але також українці, поляки і т.д. На жаль, Еттінґер і йому подібні чомусь про це старанно замовчують.

Із початком минулого року

ПАРАФІЯ СВ. ТРОЙЦІ, ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

розпочала велике діло — будову власної церкви. Комітет придбання фондів звернувся до українсько-американської громади із проханням за допомогою. Громада щедро відгукнулася на наше прохання, і до тепер такі особи та інституції зложили датки на цю ціль:

по 1000 дол. — д-р Уляна Саноцька; д-р Степан Тимків;
по 500 дол. — Ліда Білоус; Ярослав Ерденберґер; Анастазія Михайлович; Юра Фіґач;
400 дол. — Орест Свистун;
по 300 дол. — Ярослав Волошин; Я. Ліщинський; Ярослава Пацлавська;
по 250 дол. — Дарія Кузьмин; Мар'ян Мисишин; Степан Процик;
по 200 дол. — Іван Ґодзук; Ліда Кучерська; Люба Мрилоцька; Емілія Саноцька; С. Сливоцький; Микола Штин; Квітка Цісик-Раковіч;
по 100 дол. - Болодимир Баран; Еміліяна Басюк; Мері Бельбак; Михайло Ворис; Тамара Гаврилишин; Ігор Гайда; Микола Григорчук; д-р М. Грушкевич; Юлія Демченко; Я. Дужий; Павля Завянскі; о. митр. З. Злочовський; І. Зубаль; Богдан Іванець; А. Ікалович; Андрій Кушнір; Майкел Ласка; Любов Лесик; д-р Роман Марків; Гелен Масса; д-р Андрій Мацюрак; Євген Небеш; д-р Степан Нечай; Джордж Прийма; Богдан Принада; Емілія Прцінська; д-р Петро Пшик; Руслан Расяк; Марія Савицька; Микола Собенко; Мирослав Сольчаник; д-р Ю. Старосольський; Роксана Стецура; д-р Олександер Стрільбицький; Йосиф Терпак; Українсько-Американське Товариство „Січ" — Баффало; Українсько-Американське Об'єднання Сеньйорів — Баффало; Іванна Цісик; Алекс Штогрин;
75 дол. — Дарія Конюх;
по 50 дол. — Антін Бачмага; Михайло Бойко; Теодозія Брикович; Борис Гайда; Микола Галів; Ольга Гордій; д-р Мирослав Грушка; Роман Гриців; Роман Ґалиш; д-р Ігор Ґалярник; Володимира Ґілл; Дарія Дудра; Осип Зінькевич; Василь Іванчишин; Степанія Іваськів; Борис Кекіш; Роман Керницький; Ярема Козак; Анна Кос; Петро Костечко; д-р Ярослав Кривяк; проф. Василь Лев; Роман Левицький; М. Луців; Оксана Луцька; Уляна Меллор; Зірка Миско; Борис Мицьо; Джон Момот; д-р Леонід Мостович; Надія Німелович; Люба Онуферко; Михайло Папушкевич; Павлина Пеліотіс; Микола Перчулин; Олег Саєвич; Іван Сидоренко; Євген Скоцко; Атанас Слюсарчук; д-р Роман Смик; Осип Старостяк; Марія Фіґлюс; Марта Хома; Алекс Черниченко; Тома Штоник; Е. М. Юркевич;
по 40 дол. — Софія Галушка; Д. Кузьмович; М. Лещишин; Петро Мудрий; Меланія Банах;
по 30 дол. — Дарія Витанович; Йосиф Гапій; Степан Гук; Теодозія Кічоровська; Антін Колтунюк; Любомир Лампіка; А. Фасоляк; Ірена Шавалюк; Н. Н-анонім;
по 25 дол. — Люба Артимишин; Степанія Бабій; Михайло Бажанський; Дарія Билов; Гелен Бобиляк; д-р Роман Богонович; Донна Бойко; Богдан Боярський; Джулія Бунді; Андрій Вишницький; Л. Гевка; Петро Глива; Всеволод Гнатчук; Степан Голуб; Аркадій Гончарів; Ярослав Гречка; Мирослав Грещишин; Ігор Гуменюк; Михайло Гусак; Данило Гусяк; О. Ґелемей; Іван Денисенко; Іван Дзівак; Донна Дикий; Мирослав Дуткевич; Марія Зарицька; Елизабет Іванів-Джонес; Лев Іваськів; Ярослав Іваськів; Іван Ільчишин; Михайло Кавчак; Бетті Квекенбуш; Марта Квітковська; Люба Китаста; Андрій Кобзяр; Тарас Когут; Любомир Колтунюк; Ірена Косакевич; Марта Коць; Джоен Кранкгайт; Іван Крук; Микола Курчак; Роман Левицький; Богдан Лівчак; Валентина Лімонченко; Роман Марушка; Василь Марущак; Наталія Масюк; Дмитро Мельник; Евстахія Мілянич; Ростислав Мілянич; Мар'ян Морозевич; О. С. Парубчак; Михайло Переста; Ігор Раковський; Орест Ривак; К. К. Робин; Анатоль Ромах; Степанія Семущак; Йосиф Сендерак; Іван Скальчук; Віра Скоп; Роман Слиж; д-р Юрій Солтис; Ірена Ставнича; Ярослав Ставничий; Олександра Стасюк; Т. Л. Стельмах; Марія Стефанишин; Христя Доршаковець; С. М. Тимяк; Джулія Тотч; Андрій Турчин; Марта Турчин; Марія Федерко; Мирон Хомин; Михайло Червінка; Віктор Яворський; Іван Яремчук; Іван Качмарик; д-р І. і М. Макаречив;
по 20 дол. — Мирослава Белей; Марія Бридун; Богдан Венґльовський; Петро Волочий; Олександра Воробкевич; Кирило Григорович; Ігор Гриневич; Роман Данилюк; д-р Юрій Демидович; Іван Дмитрусь; Христина Зарицька; Ігор Іваницький; Геррі Івашко; Йосиф Касенчак; Михайло Качмарик; Модест Кливак; Богдан Козак; Джон Копей; Зеновія Кулинич; Мирон Кушнір; Роман Куць; Микола Лебедь; В. І. Лівай; О. Лончина; Орися Лончина; Надя Лоцуняк; Ґ. О. Мельникович; Юрій Мельникович; Наталія Пеленська; Лев Пришляк; Олег Ратич; Енн Свенсон; д-р Степан Семчишин; Михайло Скальський; Михайло Стельмащук; Софія Стецура; Ірена Тарнавська; Ольга Терлецька; Українська Кредитівка, Міннеаполіс; Ірена Филипчак; Анна Христенко; І. С. Цьолко; Софія Шашкевич; Ольга Яник;
по 15 дол. — Володимир Квас; Любомира Пежанська;
по 10 дол. — Галина Арчетто; Ю. Л. Бараник; В. Барняк; Софія Барусевич; Волтер Батіґ; Теодора Блажкевич; Петро Бойчук; Волтер Гальчак; Катерина Глинська; Волтер Дитиняк; Степан Дуда; Борис Дурбак; Ольга Дяк; Анна Дячук; Ганна Зирук; Юрій Камінський; Гелен Кілор; Роман Ковальчук; Волтер Козицький; Ольга Крук; Теодор Кузьо; Ольга Кукуруза; Йосиф Кусень; Іван Лесько; Михайло Лоза; Евстахія Мілянич; Богдан Натина; Остап Олесницький; Ольга Папроскі; Володимир Сенежак; Олег Склепкович; Олександер Соколишин; Андрій Суцко; Петро Твердохліб; Михайло Турліш; Нік Фіняк; Лідія Флюнт; Йосиф Фредина; Роман Циган; Орест Чапельський; Євген Чемерис; Ольга Чмола; Яків Шеґрин; Чарль Шеппа; Анна Шмуляк; Тарас Шумилович; Ярослав Яцковський; Н. Н-анонім;
по 5 дол. — Василь Бабій; Віліям Бойко; Петро Гасчак; Марта Ґелетканич; Люїз Деревлані; Майкел Деревлані; Іванна Жовнір; Михайло Куштик; Лідія Петровська; Теодора Піфко; Марія Семянчук; Джоен Серединська; Анна Слука; Ніхоляс Снайдер; Ярослав Федоричук; Н. Н-анонім;
3 дол. — Ігор Пахолюк;
по 2 дол. — Ірена Гриціен; Н. Н-анонім;
по 1 дол. — Н. Н-анонім; Н. Н-анонім.

Разом 314 жертводавців зложили суму .... 17,789.00 дол.

УСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЩИРЕ СПАСИБІ.

о. Тарас Лончина, парох
Оксана Лев, голова комітету придбання Фондів

Holy Trinity Particular Ukrainian Catholic Church, Inc.
P.O. Box 4214, Colesville Branch
Silver Spring, Maryland 20904
Tel. (301) 890-7730

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ І ВУЙКА

бл. п.

ОСИПА СОХОРА

відправляться

ЗАУПОКІЙНІ СВ. СЛУЖБИ БОЖІ

у слідуючих церквах у місяці липні, в Америці і Канаді:

св. Миколая, Торонто, Канада, 3-го липня, о год. 9-ій ранком;
св. Йосафата, Воррен, Миш., 3-го липня, о год. 9-ій ранком;
св. Івана Хрестителя, Виппані, Н. Дж., 3-го липня, о год. 9-ій ранком;
св. Анни, Бетані Біч, Дел., 3-го липня;
св. Михаїла, Монтреаль, Канада, 3-го липня, о год. 8-ій ранком;
каплиця монастеря Преображенія Господнього, Інститут митрп. Андрея Шептицького, Редвуд Веллі, Каліф., о год. 7-ій ранком;
св. Успенія ПДМ, Маямі, Фльорида, 3-го липня і 25-го серпня, о год. 9-ій ранком;
церква Царя Христа, Філядельфія, Па., 15-го липня, о год. 8-ій ранком;
собор св. Родини (Ukrainian National Shrine), **Вашінґтон, Д.К., 3-го липня, о год. 8-ій ранком;**
церква Царя Христа, Бостон, Масс., 3-го липня.

Дружина — МАРІЯ
Доня — ЗЕНЯ з родиною
Доня — ЛЕСЯ з родиною
ближчі і дальші рідні просять друзів, приятелів і всіх добрих знайомих про молитви за упокійного Йосифа

Ділимося сумною вісткою,
що в п'ятницю, 31-го травня 1991 р. в Ню Йорку
відійшов у вічність на 74-му році життя

бл. п.

МИХАЙЛО ГРАБАР

Залишив у смутку:
дружину в Україні
доньку — МАРУСЮ ГОВДУ
і внука

Товариство
Українських Інженерів Америки
Відділ в Бостоні
повідомляє зі смутком, що 29-го травня 1991 р.
відійшов у вічність у віці 87 літ
НАШ ДОВГОЛІТНІЙ ЧЛЕН

бл. п.

РОМАН МИКОЛАЄВИЧ

ДОКРОТ ФІЛОСОФІЇ ПРИРОДНИЧИХ І МАТЕМАТИЧНИХ НАУК

До часу свого переходу на пенсію покійний працював науково при МІТ Кембридж, Массачусетс в лябораторіях матеріялознавства, ведених своєчасно незабутньої пам'яті проф. Олександром Смакулою. Оба родом з Тернопільщини, молоді вчені здобули докторати з ділянки фізики на Університеті Ґеттінґен в Німеччині.

Дружині, дочці і синові та їх ближчій і дальшій родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

УПРАВА ВІДДІЛУ

З глибоким смутком повідомляємо,
що в п'ятницю, 14-го червня 1991 р., в м. Івано-Франківськ, Україна, на порозі 59-го року життя, помер несподівано
наш незабутній
БРАТ, ШВАҐЕР І СТРИЙКО

бл. п.

ЗЕНОН КОБРИН

син Катерини і бл. п. Олекси Кобрина, нар. 8-го червня 1933 р. в селі Якубова Воля, коло Дрогобича, Україна.

Юнацькі роки прожив на далекій півночі, в Пермській області, куди був запроторений маючи всього 14 літ за зв'язки з ОУН і УПА.

ПОХОРОНЕНИЙ в понеділок, 17-го червня 1991 р. Івано-Франківську згідно з традицією і приписами української греко-католицької церкви, якої вірним членом він був ціле своє не легке життя.

Залишив в глибокому смутку 88-літню маму вдову, Катерину; дружину Мілю (ур. Ільців); синів: Тараса з дружиною Оксаною і Андрія; сестру Любомиру з чоловіком Дмитром Мельником і багато-багато інших рідних, а також чисельних друзів і приятелів.

Горем прибиті:
брат — АТАНАС КОБРИН з дружиною КАТРУСЕЮ
братанки — ОЛЕСЬ-ЗЕНКО, АНДРІЙ-БОГДАН з дружиною ГАНУСЕЮ, ІГОР і МАРІЯ-ЛЮБА з ГАЛИНКОЮ і ЮРЧИКОМ

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТА ЛІТУРГІЯ І ПАНАХИДА були відслужені також в понеділок, 17-го червня 1991 р. в УКЦеркві Пресвятої Трійці в Стетен Айленд, Н. Й. отцем крилошанином Любомиром Мудрим, за що ми йому щиро дякуємо.

Просимо про молитви за душу покійного Зенка та про пожертви на добродійні цілі замість квітів.

ЗМІНА АДРЕСИ

До Адміністрації „Свободи"

30 Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302

Прошу змінити мою адресу:

„Свободи" ☐ „Українського Тижневика" ☐ „Веселки" ☐

Моя СТАРА АДРЕСА була:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

На зміну адреси проситься
ОБОВ'ЯЗКОВО ДОЛУЧИТИ $1.00.
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ ВІД 1-2 ТИЖНІВ

Світличка у Виппані

Сидять зліва — Тирса Кордуба, Андрійко Балицький, Лариса Балицька. Стоять зліва — Микола Хопут, Стефко Лодзюк і Маркіян Лодзюк. Стоїть з дітьми — Оксана Станько.

В суботу, 18-го травня 1991 року у залі церкви св. Івана Хрестителя у Виппані, Н. Дж., відбулося закінчення шкільного року Світлички 61-го Відділу СУА. 8 дітей у віці 2—4 роки виконали програму, яку приготовила вчителька Оксана Станько. У програму були включені пісні, вірші, вправи і марші, які діти навчилися під час року. Після виступу було роздано свідоцтва і перекуску з молоком та кавою. На залі були присутні батьки, які щирими оплесками нагородили дітей за гарний виступ.

Світличка 61-го Відділу СУА для дітей у віці 2½—4½ років діє кожної суботи шкільного року в церковній залі, від 9:30 до 11:30 ранку. Заняття включають молитву, казки, руханку, майстрування, співи, гри й початки навчання азбуки і числа. Все навчання відбувається українською мовою. Також влаштовуються прогулки до звіринця і до цирку.

За додатковими інформаціями про Світличку слід телефонувати до учительки Оксани Станько на число (908) 766-9644.

О. Станько

ВІТАВ ІНЖ. І. СУХОВЕРСЬКИЙ

У „Свободі" (ч. 111 з 13-го червня) подано вістку УНІАР про створення Української Інженерної Спілки. Повинно бути: інж. Ігор Суховерський зложив привіт від Товариства Українських Інженерів Америки, а не як було подано Богдан Гаврилишин.— Ред.

Св. п. Ю. Жук

В п'ятницю, 10-го травня, розійшлася сумна вістка в Монтреалі, що в ранніх годинах того дня в шпиталі перестало битися шляхотне серце Юлії Жук, дружини бл. п. д-ра Семена Жука та матері визначних мистців-піяністів Люби й Іренея та архітекта Радослава Жуків. Ця сумна подія глибоко вразила всіх, хто знав цю благородну, з великим, щирим серцем людину, яка своєю лагідністю й душевною теплотою об'єднувала численних друзів.

Не зважаючи на довголітнє, дуже близьке приятелювання моєї сім'ї з родиною Жуків, я володію тільки вельми скупими даними про ранній період життя покійної, бо вона через свою велику скромність ніколи про себе не оповідала.

Юлія Жук народилася в Любачеві, в Західній Україні, де згодом учителювала й була надзвичайно активною в культурно-мистецькому житті цього міста. Маючи великі музичні здібності й прекрасний голос, виступала в місцевому театрі в головних ролях, грала на скрипці та вчила музики. Тут одружилася з лікарем д-ром С. Жуком й під час Другої світової війни виїхала з родиною до Ґрацу, в Австрії, де в музичній атмосфері цього прекрасного міста гостинна хата Жуків стала центром зустрічей української молоді. В 1950 році родина Жуків, виїхавши до Канади, осіла в Монтреалі, пройшовши нелегкий початок життя на новій землі. Тут Юлія Жук повністю присвятила себе родинним обов'язкам та зразковому вихованню трьох дітей, скерувавши їхнє життя відповідно до їх талантів. Невдовзі родина Жуків стала в центрі монтреальського життя своєю активністю й здобутками в мистецькому світі, а їх привітний дім, заповнений мистецькими скарбами, став місцем численних зустрічей з надзвичайно цікавими людьми культурно-мистецького світу. Господиня дому кожного зустрічала з великою радістю, що випромінювала з її добрих очей. Любила вона молодь, раділа її успіхами та підтримувала їх. Але доля була лукава, бо смерть передчасно вирвала в розквіті життя дорогого чоловіка й батька, загально шанованого і улюбленого в Монтреалі лікаря та громадянина. Покійна дуже важко пережила цей удар й поконувати були успіхи її талановитих дітей, які щораз більше здобували славу в мистецькому світі. Завдяки цьому вона багато подорожувала, побувавши кількакратно в країнах Західньої Европи й мала нагоду

Св. п. Ю. Жук

постійно жити в музичному світі, такому близькому її серцю. Покійна взагалі мала широкі зацікавлення, пильно слідкувала за всім, що діялося в світі і до останніх днів життя, хоч фізично вже немічна, зберегла подивугідну свіжу й ясну пам'ять й під час розмови прекрасно володіла своїми думками. Важко помиритись з тим, що цієї кришталевої чистоти людини вже нема між нами.

Панахиди по св. п. Юлії Жук відслужили 11-го й 12-го травня в похоронному заведенні о. д-р Ігор Мончак, молодий парох о. Іван Чировський, як також о. декан І. Гаврилюк та о. митрат Я. Гайманович. Похоронні відправи відбулися 13-го травня в церкві св. Михаїла при вул. Ібервіл в співслуженні парохів о. д-ра І. Мончака та о. Івана Чировського. Співав хор під керівництвом Марійки Чолій, яка наприкінці своїм прекрасним сольоспівом „Не плач, Рахиле" глибоко зворушила засмучену громаду.

Опісля тіло перевезено на місце вічного спочинку, на цвинтар Кот-де-Неж й поховано біля покійного чоловіка.

Над відкритою могилою прощальне слово сказав проф. д-р Ярослав Рудницький, відзначивши цінні риси покійної, людини високої духової культури, взір цевої матері й громадянки.

Влаштована родиною покійної тризна відбулася в Домі Молоді при вул. Бобієн, під час якої Михайло Лоґуш зложив співчуття опечаленій родині від усіх присутніх та розповів про незабутню довголітню приязнь з родиною Жуків, в якій домінувала покійна своєю незвичайною привітністю та безмежною добротою. Кілька зворушливих слів сказала про покійну д-р Марина Антонович-Рудницька. Син Радослав подякував всім за вшанування пам'яті покійної.

Група близьких приятелів і рідні, що прибула з Торонто, зійшлися ще в домі покійної на традиційні поминки, де не без болю відчувалась відсутність покійної, одначе хотілось хоч трохи розвіяти сум й полегшити осиротілій родині цей важкий момент відходу дорогої людини.

Марія Лоґуш

Тріюмф „Явора" в Лос Анджелесі

При заповненій ущерть залі концерт „Явора" із Києва пройшов у Лос Анджелесі з надзвичайним успіхом і захопленням нашої української громади. Вперше нашу громаду відвідав визначний мистецький ансамбль, бо до того часу всі вони обмежувалися сходом Америки, а нас на заході оминали з огляду на далеку дорогу і високі кошти.

Цим разом мені вдалося переконати групу „Явір", який виступає в Америці під патронатом Українського Народного Союзу, включити в їхню туру західню частину Америки, зокрема Лос Анджелес.

В понеділок,10-го червня, хоч то був звичайний робочий день, зібралася численна авдиторія глядачів. „Явір" привіз зі собою щиру українську народну пісню, — поважну, веселу, стрілецьку, козацьку — і нею причарував та наповнив радістю спраглі серця нашої громади. На залі панувала піднесена та щира атмосфера. На закінчення кожної пісні всі вставали з місць і ентузіястично оплескували виконавців, а на закінчення концерту спільно із „Явором" співали і скандували „Слава, слава Україні". Це була могутня, неповторна картина ентузіязму, яку вдалось мені зарекордувати на відео-стрічку.

Українська громада Лос Анджелеса здала свій іспит зрілости і цим відчинила можливість до повторення подібних виступів у нас на заході, можливо навіть у більших залях міста і також для американської публіки.

При цій нагоді я хотів би подякувати особам, які зрозуміли важливість цієї імпрези і допомогли мені у її підготовці, передусім нашим отцям — о. Голутякові, о. Лискові, о. Лемончекові, редакторові наших „Л. А. Вістей" Олі Муць, яка безкоштовно поміщувала оголошення. Рівнож хочу подякувати моєму синові Любчикові, який доклав багато труду для поліпшення звукової системи залі, де виступав „Явір". Також щире спасибіг членкам льокального жіночого квартету „Полтавчанок" Лідії Ємець та Галині Білоус за гарний букет рож, який вони від нашої громади передали „Яворові".

Богдан Солук

ВІДІЙШЛИ

● ВІД НАС ●

СТЕФАНІЯ ТАРНОПІЛЬСЬКА, член УНС Відд. 353-го Т-ва „Запорізька Січ в Ню Бранзвику, Н. Дж. померла 2-го травня 1991 року на 78-му році життя. Нар. 1913 року в селі Струсів, район Теребовля, Зах. Україна. Членом УНС стала 1968 року. Залишила у смутку сина Романа, дочку Лесю Боддо і внука Володимира та брата в Україні. Похорон відбувся на українськім православнім цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

О. Рінник, секр.

....

ВОЛОДИМИР ХОПТЯНИЙ, член УНС Відд. 45-го Т-ва „Любов" у Філядельфії, Па. помер 30-го березня 1991 року на 79-му році життя. Нар. 18-го листопада 1911 року в Зубові, пов. Теребовля, Україна. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Анну двох синів і внука, брата Миколу і дві сестри з родинами та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 10-го квітня 1991 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Пришляк, секр.

....

о. митрат МИРОСЛАВ ХАРИНА член УНС Відд. 268-го ім. Д. Вітовського у Франкфорді, Па. помер 28-го квітня 1991 року на 82-му році життя. Нар. 9-го березня 1909 року у Матієві, повіт Новий Санч, Україна. Залишив у смутку дружину Марію, доньок: Христю з мужем Богданом і Дзвінку з мужем Християном Кульчицьким, сина Ростислава, вісім внуків; братів: о. Володимира з дружиною Олександрою і родиною, Давида з родиною, о. Стефана, о. Михаїла з дружиною Ідою і родиною; шваґрові — Наталку Петріну з мужем Богданом та Любов Ткачук з родинами. Мирона з дружиною Павлею, братову Ольгу з родиною, шваґрові — Наталку Петріну з мужем Богданом та Любов Ткачук з родиною. Похорон відбувся 3-го травня 1991 року на цвинтарі св. Марії, Факс Чейс, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Омелян Барилка, секр.

....

● РОЗШУКИ ●

ПАВЛИЦЬКОГО МИХАЙЛА колишнього вояка УПА „Береза" пошукує **родина в Україні.** Хто знав би про нього, або він сам, прошу телефонувати на **(201) 372-1759**

Пошукую брата мого батька **ЧОРНОУС ІВАН ЯКОВЛЕВИЧ,** який виїхав із села Мала Шкаровка до ЗСА. Хто знав би про нього або він сам, прошу писати:

УССР
Київ — 212
вул. Тимошенка, дім 1, К. 262
Палій Анатолій Василевич

Ена Мельник пошукує **ЯРОСЛАВУ ПИЛИПІВ** (по мужеві прізвища не знаю), яка жиє на терені Америки. Прошу писати на адресу:
Ena Melnyk
282 Lockwood Street
Winnipeg, Man., Canada
R3N-1S2

Галюлько Микола Іванович пошукує стрийка **ГАЛЮЛЬКА ВАСИЛЯ ПЕТРОВИЧА** який працював у копальні солі. Він або його діти прошу писати на адресу:

УССР
Тернопільська обл.
р-н Бучач
с. Жнибороди
Галюлька Микола Іванович